

Udkomst til disse Poster, og om hvilke man med Sikkerhed kunde sige, at mange af dem vilde ønske at blive konstituerede i dem. Hvorledes har man nu vendt Sagen om? Nu har man benyttet det, at Ministeriet kunde konstituere i Posterne, til at gaae udenom den Bestemmelse, at man skulde konstituere disse Pensionister i Embederne; man har konstitueret andre Mænd, som, hvor brugbare de end ivoerigt kunne være som Embedsmænd, ikke have den samme Udkomst som disse Pensionister, og altsaa bleve ingen Pensioner derved inddragne og besparede. Da man nu har faaet en Deel af de Mænd ind, man paa den Maade har villet forfremme til bedre Stillinger, om det ogsaa kun var midlertidige, saa kommer man her og begjærer, at nu skal Constitutionen høre op; man har gjennem Constitutionen vundet at give Embederne til dem, og efterat de saa ere konstituerede, vil man ved at tage Constitutionen tilbage gjøre dem til faste Embedsmænd. Det er det, man forlanger, vi her skulle række Haanden til. Om der nu ikke forelaae nogen anden Betragtning, ja, saa Herregud! vi maae jo finde os i saamange Begjæringer, der ere besynderlige nok og lidet fordeelagtige for Staten, fordi det til en vis Tid synes at være Regjeringens Ønske, saa kunne vi ogsaa finde os i denne. Men naar den ærede Minister fra sin Side siger, at han ikke troer, at Soudskrivningen for Tiden kan ordnes bedre, saa siger jeg, at dette ikke er saa ganske sikkert, og her maae vi lægge Mærke til, at der endnu forestaaer os at faae en Lov om Soudskrivningen; det var dog urimeligt, om vi vilde forlade den Stilling, hvori vi for Diebliffet befunde os, før den Lov kommer; den Tid burde vi idetmindste oppebie. Naar den ærede Minister siger, at han og Regjeringen ikke for Diebliffet kan see, at der kan skee en bedre Ordning, saa svarer jeg fra min Side, og jeg vil haabe mange Medlemmer med mig, at jeg ikke kan see Andet, end at der maa skee en bedre Ordning, og at den nuværende Ordning ikke er heldig, troer jeg Mange vilde være blevne opmærksomme paa ved den Forespørgsel, der fremsattes her forleden, og hvorved vi blandt Andet kom til at see, hvor uheldigt man fortolker Loven i flere

Punkter, men navnlig i eet, der er overordentlig vigtigt for Befolkning, nemlig det, der angaaer Nummerbygning. Man overseer, hvad der maa beherske den hele Fortolkning, at den hele Udskrivningsmasse kan stille sig frivilligt, og at den, naar den er tjenstdygtig, ikke kan afvises, det overseer man, og henvender sig derimod til Bestemmelser, der i denne Retning ikke kunne have deres Application. Naar dernæst den paagjældende Mand for Diebliffet, saaledes som Udskrivningsvæsenet er indrettet, vil have Dypreisning, hvor henvender han sig da? Hvilken Myndighed skal afhjælpe Feilen? For Diebliffet har man bragt det derhen til, at næsten ingen Stilling eller Bygning kan blive udført ved Sessjonen, men henvises til Troppeafdelingen, og for hvis Regning gaaer det? Det er Befolkningen, der maa bære de dermed forbundne Udgifter. Det er et unyttigt og kostbart Plagerie, der saa at sige er nøie forbundet med den nuværende Udskrivningsordning, idet Udskrivningscheferne boe langt borte fra de paagjældende Mennesker og ikke staae i nogen egentlig administrativ Forbindelse med dem. Disse Feil, der netop angaae det, som er det vigtigste for Befolkningen, hvis Larm vi maatte vente, at en af Kongerigets færlige Ministre skulde varetage, hænge bundne til det nuværende Udskrivningsvæsen, tilligemed flere andre, og deriblandt ogsaa een, som den ærede Minister engang selv har indrømmet, at de, der have med Udskrivningsvæsenet at gjøre, ikke kjende de Forordninger, der for Diebliffet styre hele Udskrivningsvæsenet, og Ministeren har indrømmet, at han i mangfoldige Henseender knap selv kjender dem. Vi skulle ikke glemme, at Manden nok kan lære sine Pligter at kjende, men sine Rettigheder kan han ikke lære at kjende, thi de ere omgivne med en saadan Masse af Bestemmelser, at selv det ærede Ministerium ikke har været istand til at kunne sige: de kunne lægges frem, vi kjende dem, vi skulle sige, hvilke de ere. Der var en Mand, som for 30 Aar siden skulde forsøge at finde Rede deri; han begyndte ogsaa derpaa, men holdt op efter nogle Aars Forløb, og nu ligger det Hele, og Ingen veed noget Nærmere derom. Ja, den ærede Minister rykker paa